

ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ಪುರಾಣಿಕರ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಭಾಷಣೆಯ ಚಾತುರ್ಯ

ಡಾ:ತಿಪ್ಪೇಸ್ವಾಮಿ ಡಿ.ಎಸ್.

ಸಹಾಯಕ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು

ವಿ.ಎಂ.ಎಸ್.ಆರ್.ವಸ್ತದ ಕಲಾ ವಿಜ್ಞಾನ
ಹಾಗೂ ವಿ.ಎಸ್.ಬೆಳ್ಳಿಹಾಳ ವಾಣಿಜ್ಯ ಕಾಲೇಜು,
ಹುನಗುಂದು ಬಾಗಲಕೋಟೆ ಜಿಲ್ಲೆ.

ಸಾರಾಂಶ :

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಶ್ರೀಮಂತವಾದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ಸಾಹಿತಿಗಳು ತಮ್ಮ ಕೃತಿಗಳ ಮೂಲಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಪ್ರಗತಿಯತ್ತ ಕೊಂಡೊಯ್ದಿದ್ದಾರೆ. ಅಂತವರ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಎದ್ದು ಕಾಣುವ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮೇರು ಸಾಹಿತಿ, ಕಾದಂಬರಿಕಾರ ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ಪುರಾಣಿಕ. ಅವರು ಬರೆದ ಕಾದಂಬರಿಗಳು ನಾಡಿನ ಜನರಿಗೆ ವೈವಿಧ್ಯತೆಯ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಜನರಲ್ಲಿ ಸಾಮರಸ್ಯದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದ ಮಹನಿಯರು. ಆ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಈ ಲೇಖನದ ಮೂಲಕ ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿಯವರು ತಮ್ಮ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟ ಸಂಭಾಷಣೆಯ ಚಾತುರ್ಯತೆಯನ್ನು ನಾಡಿನ ಜನರಿಗೆ ತಿಳಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವೆ.

ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ :

21ನೇ ದಶಕದಲ್ಲಿ ಹೆಸರಿಸಬೇಕಾದ ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿ ಕಾದಂಬರಿಕಾರ ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ಪುರಾಣಿಕರು. ಪ್ರಮುಖವಾಗಿ ಅವರೊಬ್ಬ ವೈಚಾರಿಕ ಬರಹಗಾರರೆಂದರೆ ಸರಿಯಾದೀತು. ಕಲೆ, ಧರ್ಮ, ತತ್ವಜ್ಞಾನ ಮುಂತಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸಾಹಿತ್ಯಮಾಧ್ಯಮದಿಂದ ಸಮರ್ಥ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದುದು ಅವರು ವಿಶಿಷ್ಟ ಪ್ರೇಮಾಲಾಪದ ಕೌಟುಂಬಿಕ ಕತೆಗಳನ್ನು ಹೊಸೆಯುವ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ತೊರೆದುದೇ ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ಪುರಾಣಿಕರವರನ್ನು ವಿಶಿಷ್ಟ ಕಾದಂಬರಿಕಾರರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದೆಯೆಂದರೆ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದ ಓದುಗರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ವೈಚಾರಿಕ ಸತ್ವಪೋಷಣೆ ಬರವಣಿಗೆ ಅವರದು ಅದರ ಜೊತೆಗೇ ಕಾದಂಬರಿಯು ಕೇವಲ ಮನರಂಜನೆಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮೀರಿ ನಮ್ಮ ಓದುಗನ ಅಭಿರುಚಿ ಬೆಳೆದಿದೆ.

ಉದ್ದಾಮ ಬರಹಗಾರನ ಮನದಾಳದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರಜೀವನದ ಚೇತನ ಮಿಡಿಯುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಉದ್ದೇಶ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಆತನಿಗೆ ತನ್ನ ದೇಶದ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಪ್ರಭಾವಲಯದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ರಾಷ್ಟ್ರಜೀವನದ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಬಗೆಗೆ ಚಿಂತೆಯನ್ನಾತ ನಡೆಯಿಸುವುದುಂಟು ಆಚಿಂತನೆಯ ಕಲಾತ್ಮಕ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯೇ ಕೃತಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ಪುರಾಣಿಕರವರ ಕಾದಂಬರಿಗಳನ್ನು ಅವಲೋಕಿಸಿದಾಗ ಈ ಅಂಶ ನಮ್ಮ ಗಮನವನ್ನು ಸೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಹಿಂದೂಪ್ರಜ್ಞೆಯು ಅವರ ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿತವಾಗಿದೆ. ಹಿಂದೂಪ್ರಜ್ಞೆ ಎಂದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಅಂಶಗಳಾದ ಧರ್ಮ, ಕಲೆ, ಇತಿಹಾಸ, ಸಾಹಿತ್ಯ, ಸಂಗೀತ ಇವುಗಳ ಸಮಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಇರುವ ಆಸ್ಥೆ, ಆಸಕ್ತಿಗಳೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ಕೊಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಬಿಡದೆ, ನಶಿಸುತ್ತಿರುವ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಅವರ ವಿಚಾರ ರೀತಿಗಳಾಗಿವೆ.

ಭಾರತೀಯರ ನರನಾಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಧರ್ಮ ಬೆರೆತುಕೊಂಡ ಬಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ ಇಹಪರಗಳಿಗಾಗಿ ಅವರು ಧರ್ಮ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸುತ್ತಾರೆ ಇಹಲೋಕದ ಕಾಮನೆಗಳಿಂದ ಯಾವುದು ನಮ್ಮನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿಯುತ್ತದೆಯೋ ಅದೇ ಧರ್ಮ ಎಂಬುದನ್ನು ನಂಬುತ್ತಾರೆ. ಅರ್ಥಕಾಮಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವಾಗಲೂ ಧಾರ್ಮಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಜಾಗೃತವಾಗಿರುತ್ತದೆ 'ದೇವಸಂತಾನ'

ಹೆಸರೇ ಸೂಚಿಸುವಂತೆ ಹಿಂದೂಧರ್ಮದ ಹಿರಿಮೆಯನ್ನು ಹೇಳುವ ಕಾದಂಬರಿ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷುಕನ ಸಂತಾನದಲ್ಲಿ ಅಪಾರವಾದ ಧರ್ಮಗಳ ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ಕುರಿತಾದುದು ಈ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಒಳಿತು ಕೆಡುಕುಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಿಕಾರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಲೇಖಕರು ನೋಡಿದ್ದಾರೆ ನನ್ನದು ಆದುದರಿಂದ ದೊಡ್ಡದು ಎನ್ನುವ ಅಭಿಮಾನವಿಲ್ಲದೆ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದ ಘನತೆಯೊಂದಿಗೆ ಅದರ ಲೋಪ ದೋಷಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡಿ ಹಿಡಿದು ಅದು ಹಾಳಾಗದಂತೆ ತನ್ನ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಿ ವಿಶಾಲಗೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಭಿಕ್ಷುಕ ಸಂತಾನದಲ್ಲಿ ಅವನಲ್ಲಿ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಮೂಡಿದಾಗ ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ತಂದೆಯಾರು? ತಾಯಿಯಾರು? ಎಂಬುದು ತಿಳಿಯಲೇ ಇಲ್ಲ ಈ ವರೆಗೂ ಅವನಿಗೆ ಅವನ ಜನ್ಮ ಜಾತಿ ಯಾವುದೂ ಗೊತ್ತಾಗಿಲ್ಲ ಅದರ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೂ ಅವನಿಗಿಲ್ಲ ವೆಂಬ ಮಾತು ಬೇರೆ ಭಿಕ್ಷುಕನಿಗೆ ಯಾವ ಜಾತಿಯಿಂದ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನ? ಅವನದು ಎಂಜಲು ಜಾತಿ ಎಂಜಲು ಮುಸರೆ ನೆಕ್ಕುವ ನಾಯಿಯ ಜಾತಿ ಅವನು ಅನೇಕ ಸಲ ನಾಯಿನೆಕ್ಕುತ್ತಿರುವ ಬಾಳೆ ಎಲೆಯನ್ನು ಕಸಿದುಕೊಂಡು ಅದಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿದ ಅಗಲುಗಳನ್ನು ತಾನು ನೆಕ್ಕಿದುದೂ ಉಂಟು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ಎಂದೂ ಹೇಸಿಗೆ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ತನ್ನ ಭಾಗದ ಅನ್ನವನ್ನು ತಿನ್ನುವ ನಾಯಿಯನ್ನು ಅವನು ಪರಮ ವೈರಿಯಂತೆ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಕನಿಕರವೂ ಬಂದು ಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು ಸಮಾನ ದುಃಖಿಗಳು

ದೇವ ಸಂತಾನ ಇಂತಹ ಭಾಷೆಗೆ ಅಪವಾದವೆನಿಸುವ ಕಾದಂಬರಿಯೇನಲ್ಲ, ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಲೇಖಕ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಾಗ ಬರಹದ ಭಾಷೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಪಾತ್ರಗಳು ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಭಾಷೆ ಗ್ರಾಮ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಓದುವದಕ್ಕೆ ಕಷ್ಟವೆನಿಸುವುದಿಲ್ಲ ನಿಜ. ಆದರೆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯ ಅಂತರ ನಿಚ್ಚಳವಾಗುತ್ತದೆ.

ಭಿಕ್ಷುಕನಿಗೆ ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ದಿನಗಳು ಉರುಳ ತೊಡಗಿದವು. ಭಿಕ್ಷುಕನ ಮಿಶೆ ಇಲ್ಲದ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಈಗ ಸ್ಫಟವಾಗಿ ಮಿಶೆ ಮೂಡಿದವು. ತಾರುಣ್ಯ ಹಣಕೆ ಹಾಕ ತೊಡಗಿತು. ಈ ಭಿಕ್ಷುಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಕೆಲವು ಹದವಾದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಂಡನು ಭಿಕ್ಷೆಯ ಸೋಗ ದನಿಯ ಆಡಂಬರ ಇವುಗಳನ್ನು ಇವನು ಮೈಗೆ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡನು. ಅದೇ ಜೋಳಿಗೆ, ಅದೇ ಕೊಳಕು ಬಟ್ಟೆ, ಅದೇ ಅಲ್ಯೂಮಿನಮ್ ಬೋಗೋಣಿ, ತಟ್ಟೆ, ಅದೇ ಗಂಟುಗಟ್ಟಿದ ಕೋಲು. ಭಿಕ್ಷುಕನ ಆಸ್ತಿ ಭಿಕ್ಷಾಟನವೇ ಆಗಿತ್ತು.

ಈ ಮಹತ್ವವಲ್ಲದ ಜೀವಿ ಹೊರಬಿದ್ದು ಬೀದಿಗುಂಟ ನಡೆಯತೊಡಗಿತು. ಇನ್ನೂ ಮಿಶೆ ಒಡೆಯದ ಮುಖ ಬೆವರಿನಿಂದ ತೋಯತೊಡಗಿತು. ಆ ಜಿಡ್ಡಿಗೆ ಈ ಬೆವರು, ಅಸಹ್ಯ ವಾಸನೆ.

ಈ ಭಿಕ್ಷುಕನ ತೆರವೂ ತೆರವಾದ ಒಡಲಿನಲ್ಲಿ ಈಗ ಕಾಗೆಗಳು ಹೊಕ್ಕಂತಾಯಿತು ಅಸಾಧ್ಯವಾದ ಹಸಿವೆ ಆದರೆ ಏನು ತಿನ್ನಬೇಕು ಹೇಗೆ ತಿನ್ನಬೇಕು? ಎಲ್ಲಿ ತಿನ್ನಬೇಕು? ಇವರನ್ನು ಕರೆದು ನೀಡುವವರು ಯಾರು? ತಿಂದು ತೇಗುವ ಜನ ವೀಳ್ಯ ಮೆಲ್ಲುತ್ತ ಜೀವನದ ಜಾತ್ರೆಯ ರಥದ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಎಳೆಯಲು ಧಾವಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಜೀವನವಿಲ್ಲದ ಜಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಹುಡುಗನು ಯಾವ ರಥದ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಎಳೆಯ ಬೇಕು? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಲೇಖಕದಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಜೀವನ ಸಾಗಬೇಕು. ತುತ್ತಿನ ಚೀಲ ತುಂಬಬೇಕು, ಏನಾದರೂ ತಿನ್ನಬೇಕು ಹೇಗಾದರೂ ತಿಂದು ಬದುಕಬೇಕು ಈ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಎನ್ನುವ ಆಸೆ ಭಿಕ್ಷುಕನ ಬಯಕೆ ಯಾಗಿದೆ.

ಈ ಭಿಕ್ಷುಕ ಮಗು ಆ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಕೂಗಿದ “ಹಸಿವಾಗಿದೆ ತಾಯಿ ! ಒಂದು ತುತ್ತು ನೀಡಿರಮ್ಮಾ ! ನಿಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆ ತಣ್ಣಗಾಗತೈತೆ -----“

ಮೊದಲಿನ ದಿನ ತನ್ನೊಡನೆ ಪಾಲುಗೊಂಡಿದ್ದ ಹಿರಿಯರು ಕೂಗಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಅದೇ ದಿನಿಯಲ್ಲಿ ಕಿರಿಚಿದ ಯಾರು ಹೊರಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಲಕ್ಷಣವಾದ ಮನೆ, ತಳಿರು ತೋರಣಗಳಿಂದ ಅಲಂಕೃತವಾಗಿತ್ತು. ಭಿಕ್ಷುಕ ಒಳಗೆ ಕಣ್ಣು ಹಾಯಿಸಿದ ಪುಟ್ಟ ಪಡಸಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಗು ಮಸಾಲೆಯ ಕಡಬನ್ನು ಕಚ್ಚಿ ಕಚ್ಚಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿತ್ತು ಇವನಿಗೆ ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಹಸಿವೆ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತೇನೋ, ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಕೂಗಿದ.

“ಹಸಿವಾಗಿದೆ ತಾಯಿ !”

ಒಳಗಿನಿಂದ ದುಡು ದುಡು ಧಾವಿಸುತ್ತ ತಾಯಿ ಬಂದು ಮಗುವನ್ನು ಕಂಕುಳಲ್ಲಿ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಭಿಕ್ಷುಕನನ್ನು ಕೆಕ್ಕರಿಸಿ ನೋಡಿ ಗುಡುಗಿದಳು.

“ ಮುಂದೆ ಹೋಗೋ !”

“ ಒಂದು ತುತ್ತು ನೀಡಿರಮ್ಮಾ !”

“ನಿನ್ನ ಹೆಣಾ ಎತ್ತಲೀ ಕೂಸು ತಿನ್ನುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಬಿಟ್ಟಿ ಯೇನು ನಿನ್ನ ಹೂಲಸು ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ---”

ಹೌದಮ್ಮಾ ! ನನಗೂ ಒಂದು ಕಡಬು ಕೊಡು---”

ತಾಯಿ ಮಗುವಿನ ಕೈಯೊಳಗಿನ ಆ ಎಂಜಲ ಕಡಬನ್ನು ಕಸಿದು ಭಿಕ್ಷುಕನ ಕಡೆಗೆ ತೂರಿ ಒಗೆದಳು ಅವನು ಕ್ರಿಕೆಟ್ ಪಟುವಿನಂತೆ ಅದರ ‘ಕ್ಯಾಚ್’ ಹಿಡಿದು ಎಲ್ಲವನ್ನು ಒಂದೇ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ಬಾಯಿಯ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿಳಿಸಿದನು.

“ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗು !” ಭಿಕ್ಷುಕ ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ ಈ ಮನೆಯ ಪಾಲು ಸಿಕ್ಕಂತಾಗಿತ್ತು ಅವನು ಕೋಲನ್ನು ಕುಟ್ಟುತ್ತ ಮುಂದಿನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಅನ್ನಪೂರ್ಣ ಕೂಗುನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿದ.

ಲೇಖಕರು ಈ ಭಿಕ್ಷುಕನ ಬದುಕಿನ ರೀತಿನೀತಿಗಳನ್ನು ಭಿನ್ನವಾಗಿ ಆಡುಭಾಷೆಯು ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಧ್ಯಾನಿತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತದೆ.

ಇವನ ಜೀವನ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಳಗೆ ಮಾರ್ಪಾಟಾಗುತ್ತಿರುವಂತೆ ಅನ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಇದು ಲಹರಿಯೂ ಆಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಬಿಕ್ಕಿ ಬೇಡದೆ ಗತಿ ಇಲ್ಲವೆನ್ನುವುದು ಅವನ ಸಿದ್ಧಾಂತವಾಗಿತ್ತು ತನಗೆ ಓದಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ಬರೆಯಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ಮತ್ತೆ ಭಿಕ್ಷುಕನಾಗಿ ಬದುಕದೇ ಜೀವನವಿಲ್ಲ ನಾನೇಕೆ ಓದಲು ಕಲಿಯಬಾರದು? ನಾನೇಕೆ ಬರೆಯಲು ಕಲಿಯಬಾರದು? ನಾನೇಕೆ ಹಾಡಲು ಕಲಿಯ ಬಾರದು ? ಇಂಥ ಅನೇಕ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಇವನಲ್ಲಿ ಮೂಡಿ, ಮೂಡಿದಲ್ಲಿಯೇ ಮಾಯವಾಗುತ್ತಿದ್ದವು ದೀನ ದಲಿತರ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕಾಗಿ ಜನ್ಮತಾಳಿರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಭುತ್ವವು ಈ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಕಾಡುಪಶುವಿನಂತೆ ಗಣಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಅಕ್ಷಮ್ಯವಾದರೂ ಅದನ್ನ ಕೇಳುವವರಾರು? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಲೇಖಕರು ಓದುಗರಿಗೆ ನಿಚ್ಚಳವಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನೆಸುವರು.

ಕಾರ್ಮಿಕರ ಶ್ರಮಜೀವಿಗಳಿಂದ ಮಾತ್ರವೇ ಒಂದು ನಾಡು ಉದ್ಧಾರವಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯ ಸುಷ್ಪತ್ತಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಹೂರಳಾಡುವವರಿಂದ ಆಲ್ಲವೆನ್ನುವುದು ಅವನಿಗೆ ಮನದಟ್ಟಾಗಿತ್ತು ಇದು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಿಚಾರ ಈ ವಿಚಾರದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ನಾಡಿನ ವಿಚಾರ ಕಾಂತ್ರಿಯಾಗಬೇಕು .

ಆ ಪ್ರದೇಶದ ಜನಾಂಗದ ಸರಳ ಜೀವನದ ವಸ್ತು ನಿಷ್ಠವಾದ ಕತೆಯ ನೇರ ನಿರೂಪಣೆಯನ್ನಬಹುದು ಜೀವನವನ್ನು ಇದ್ದಂತೆಯೇ ನೋಡುವ, ಅದನ್ನು ಆದರ್ಶಮಯವಾಗಿಸದೆಯೇ ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯ ಕಡೆಗೇ ಕಾದಂಬರಿಕಾರರ ದೃಷ್ಟಿ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಳ್ಳಿಯ ಮುಗ್ಧಜನತೆ ಅಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಆಕ್ರಮಗಳು, ಅವ್ಯವಹಾರಗಳು, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಸಕ್ರಿಯವಾಗಿ ನಿರತವಾದ ದುಷ್ಟವ್ಯಕ್ತಿಗಳು, ಇವರ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿಕೊಂಡ ಸಂಕಟಪಡುವ ನಿಷ್ಪಾಪಿ ಜೀವಿಗಳು, ರಾಕ್ಷಸವೃತ್ತಿಗೆ ವಿರೋಧವಾಗಿ ಏನನ್ನೂ ಮಾಡಲಾರದಂತಹ ಒಳ್ಳೆಯ ಜೀವಿಗಳು, ಪ್ರಣಯ, ಹಾದರಗಳು ಇಲ್ಲಿಯ ಘಟನೆಗಳು ಸಣ್ಣ ಮಾತಿಗೆ ಹ್ಯಾವ ಜಿದ್ದುಗಳಿಗಾಗಿ ತಮ್ಮ ದುರಭಿಮಾನವನ್ನವರನ್ನು ಪಣಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚಿ ಬದುಕುವ ರೀತಿಯನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡನು.

ಮಾನವ ಜೀವನ ವೃಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಅರಳಿದ ಒಂದು ಹೂವು ಹೂಲಸು ನಾರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ಕೊಳೆತು ಹೋಗಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ಅದಕ್ಕೂ ಸಂಜೀವಿನಿ ಪ್ರೋಕ್ಷಣೆಯಾಗಬೇಕು. ಅದರ ಬೇರು ಸವಿಜಲದಿಂದ ಹಬ್ಬಬೇಕು ಪುಷ್ಪಗಳು ಸುಗಂಧವಾಗಬೇಕು ದುರ್ಗಂಧವು ಯಾವ ದೇಹದ ಶರೀರಕ್ಕೂ ಪೋಷಕವಲ್ಲ.

ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿಯ ಮಾನೂ ಭಿಕ್ಷುಕ ವಿಚಾರಿಸುವ ರೀತಿ ಹೀಗಿದೆ.

“ ಹೇಗೋ ಭಿಕ್ಷುಕರಾದವರು ಕೊನೆಯವರೆಗೂ ಭಿಕ್ಷುಕರಾಗಿಯೇ ಉಳಿಯಬೇಕೇ ? ಸಾಯುವವರೆಗೆ ಎಂಜಲು ಮುಸುರೆಯನ್ನು ತಿಂದು ಉಂಡು ಒಗೆದು ಪತ್ರಾವಳಿಯನ್ನು ನೆಕ್ಕುತ್ತಿರಬೇಕೆ? ಇನ್ನೂಬ್ಬರ ಹಂಗಿನಲ್ಲಿ, ಇನ್ನೂಬ್ಬರ ರಿಣದಲ್ಲಿ ಬಾಳುವೆಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಬದುಕಬೇಕೆ? ಹುಚ್ಚು ನಾಯಿಯ ಹಾಗೆ ಗದರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಹೊಲಸ ಬೈಗಳನ್ನು ಬೈಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಕೈಯೊಡ್ಡಿ ನಿಲ್ಲಬೇಕೆ?ಕಂಡಲ್ಲಿ ತಿಂದು, ಕಂಡಲ್ಲಿ ಕುಡಿದು ಕಂಡಕಂಡಲ್ಲಿ ಮಲಗುವದೇ ಭಿಕ್ಷುಕರ ಹಣೆಯ ಬರಹಗಳಾಗಬೇಕೆ?

ಬ್ರಹ್ಮನು ಭಿಕ್ಷುಕರನ್ನು ಭಿಕ್ಷುಕರೆಂದೇ ಹುಟ್ಟಿಸಿಲ್ಲ ಅದೊಂದು ಪಾಪಿಗಳ ಸಂತೆ ಆಲಸಿಗಳ ಕಂತೆ “ ಈ ಜಾತಿಯ ನಿರ್ನಾಮವಾಗಬೇಕು” ಇಂತಹ ವಿಚಾರಗಳು ಈ ಭಿಕ್ಷುಕ ಸಂತಾನದಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದಷ್ಟು ಮಾನವ ಜಾತಿಗೊಂದು ಬೆಲೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಜಾತಿ ಅಳಿದು ಹೋಗುವಂತೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದು ಮಾನವ ಕುಲಕ್ಕೆ ಭೂಷಣವಾಗಿದೆ. ಸಮಾಜ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತರ ಕರ್ತವ್ಯವೂ ಇದಾಗಿದೆ.

ಇಂಥ ಒಂದು ವಿಚಾರದ ಸುಳಿಯೇ ಈ ಕಾದಂಬರಿ ಹಂದರಕ್ಕೆ ನೆಲೆಯಾಗಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಿಸಿರುವ ಮಾನೂ, ಜಿಂಕೆ, ಕೊಕ್ಕರಿ, ಕೊರವಂಜಿ, ಮೂದಲಾದವರೆಲ್ಲ ಈ ನೆಲೆದ ಮಕ್ಕಳು ಶಂಭೋರಾಮನಂತಹ ಕಲಾವಿದನೂ ಭಿಕ್ಷುಕ ಇದು ದೇವಸಂತಾನವಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಇವರಿಗೂ ಒಂದು ಸುಸಂಸ್ಕೃತ ಸ್ಥಾನ ಸಿಗುವ ಹಾಗೆ ಈ ಜಾತಿಯ ಪರಿವರ್ತನೆಯಾಗಬೇಕು. ಅನುಕಂಪವೇ ಬರಹಕ್ಕೆ ಸ್ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಕಾದಂಬರಿಕಾರರದು.

“ ವಸುಂಧರಾ” ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವದ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾರದ ಸೋಮನಾಥ ಮತ್ತು ಸುಬ್ಬಾಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಅನುಭವಿಸಿದ ಮರ್ಮಭೇದಕ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಲೇಜಿನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಪ್ರಸಾಂಗ ಅಲ್ಲಿನ ಗೆಲೆತಿಯರ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಅವಳ ಕಣ್ಣೆದುರು ಬಂದಂತಾಯಿತು, ಎಂಬ ಪ್ರಶಾಂಗ ಅದ್ಭುತವಾಗಿ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಬಂದಿದೆ.

ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಲೋಕವೊಂದು ವಿಭಿನ್ನ ರೀತಿ-ನೀತಿಗಳು, ಆಚಾರ-ವಿಚಾರಗಳ, ಮನಸ್ಸಿನ ತರತಮಗಳ ಮನುಷ್ಯ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಂದೊಡಗೂಡಿದ ಸಂಗ್ರಹಾಲಯ ಒಂದೇ ಧಾನ್ಯವನ್ನು ಉಂಡು ಒಂದೇ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿದರೂ, ಒಂದೇ ಗಾಳಿಯನ್ನುಸಿರಾಡಿಸಿದರೂ ಎಂತಹ ವೈಷಮ್ಯ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ! ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಸರಿಯೇ, ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ತೆರನಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೂ ಒಂದು ಸ್ಥಾನ ಮಾತ್ರ ಇದ್ದೇ ಇದೆ ಸೋಮನಾಥನ ಮೊದಲನೆಯ ವಾಕ್ಯವೇ ಜನರನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸಿತು. ಅವರ ಆಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕೆರಳಿಸಿತು. ಈ ಸಭೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ನನಗೆ ತಲೆತಗ್ಗಿಸುವಂತಾಗಿದೆ, ನಾಚಿಕೆಯಾಗತೊಡಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ನೆರೆದವರೆಲ್ಲ ಭಾರತೀಯರೇ ಇರಬಹುದೇ ಎಂಬ ಸಂದೇಶ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಡತೊಡಗಿದೆ ಈ ಅಭಿಮಾನ ಶೂನ್ಯ ಜನತೆಯಿಂದ ಈ ನಾಡಿಗೆ ಯಾವ ಭವಿಷ್ಯವಿದೆಯೋ ತಿಳಿಯದಾಗಿದೆ ಇಂದಿನ ಈ ದುರ್ಧರ ಗಂಡಾಂತರಮಯ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿಯೂ ನಾವು ಈ ಆಡಂಬರ ಪ್ರದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದೇವೆ ನಮ್ಮ ಜವಾನರು ಉತ್ತರದ ಯಜ್ಞಕುಂಡದಲ್ಲಿ ಪಟಪಟ ಸಾಯುತ್ತಿರುವಾಗ ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ವೈಭವಪೂರ್ಣವಾದ ಸಭೆ ಜರುಗಿಸಿ ವ್ಯರ್ಥ ಹರಟೆಹೊಡೆದು ಕೇಕು ಭಿಷ್ಣೆಟುಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇದಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ನಾಚಿಕೆಗೇಡು ಯಾವುದು? ನಾವು ಹೆಸರಿಗೆ ಭಾರತೀಯರಾಗಿದ್ದೇವೆ, ಹೆಸರಿಗೆ ಸ್ವತಂತ್ರ ಪ್ರಜೆಗಳಾಗಿದ್ದೇವೆ ನಾವು ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳಾಗಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವ್ಯರ್ಥ ಸಂತ್ಯಪ್ತಿಯನ್ನು ತರತೊಡಗಿದ್ದೇವೆ ಭಾರತೀಯರಾದ ನಾವು ದುಡಿಯಲಾರೆವು ನಮಗೆ ಅಮೇರಿಕಾದಿಂದ ಕೂಳುಬೇಕು ನಾವು ಯುದ್ಧ ಮಾಡಲಾರೆವು ನಮಗೆ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಹಾಯ ಬೇಕು ಇಂತ ನರಪೇತಗಳಿಂದ ಯಾರಿಗೆ ಏನು ಸುಖ? ದುಕುವುದಾದರೆ ಗಂಡುಗಳಂತೆ ಬದುಕಬೇಕು ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಎಂಜಲು ತಿಂದು ಬದುಕ ಬಾರದು ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಮಗ್ರ ಸಭೆ ಪುಳಿಕಿತವಾಯಿತು ಹುಡುಗಿಯರು ತುಟಿ ಸವರಿಕೊಂಡು ತಲ್ಲೀನತೆಯಿಂದ ಕೇಳ ತೊಡಗಿದರು.

ಇಡೀ ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮಹಿಳೆಯರು ಮಹೋನ್ನತ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದವರು . ಇಂದು ಏನಿದು ಅಧೋಗತಿ ಅರೆ ಬೆತ್ತಲೆ ಪೋಷಾಕಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸತೊಡಗಿದೆ. ಬೋಳು ಬತ್ತಲೆ ತೋಳುಗಳು, ಮೀನಖಂಡವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸುವ ಸ್ಕರ್ಟ್‌ಗಳು, ಬಾಬ್‌ಕಟ್‌ಗಳು, ಎಂಬ ನಮ್ಮ ಆಧುನಿಕ ಜನಾಂಗದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ವರ್ತನೆಯನ್ನು ಲೇಖಕರು ವರ್ಣಿಸುವರು.

ನಾವು ಭಾರತೀಯರಾಗಿಯೇ ಬಾಳಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಗಡಿನಾಡುಗಳಿಂದ ನಮಗೆ ಹೆದರಿಕೆ ಇದೆ. ಚೀನಾ ತನ್ನ ಹಳದಿ ಚಿವುಗಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ಬೆದರಿಸುತ್ತಿದೆ. ಪಾಕಿಸ್ತಾನವು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ದ್ವೇಷವನ್ನೇ ಕಾರತೊಡಗಿದೆ. ಇಂಥ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನಾವು ಸುಗ್ರಾಸ ಭೋಜನ ಮಾಡಿ ಸಮೀಚೀನವಾಗಿ ತಿಂದು ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಮೆರೆಯುವದು ನಾಡಿಗೆ ಅಪಾಯಕರವಾಗಿದೆ. ಎಂದು ಭಾರತೀಯ ಯುವ ಯುವಕರಿಗೆ ಸೋಮನಾಥನ ನುಡಿಗಳ ಮೌನವಾಗೆ ಹಾಲುಸುವರು.

ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಯ ಎಲ್ಲ ವಿಮಾನಗಳನ್ನು ಬಾಂಬರಗಳನ್ನು ಮದ್ದುಗುಂಡುಗಳನ್ನು ಟ್ಯಾಂಕುಗಳನ್ನು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಒಗೆದು ಬಿಡಬೇಕು ವಸುಂಧರಾ.....ಏ.....ಏ..... ಯುದ್ಧಾಸಕ್ತ ಬದಮಾಷ್ ಪುಂಡರೆ, ನಿಮಗೆ ಮಕ್ಕಳ ಮರಿಗಳು ಇಲ್ಲವೇನು? ನಿಮ್ಮ ಹೆಂಡದಿರು ಬಂಜಿಯರೇನು? ಕೊಲ್ಲುವದು ಯಾವ ಸಂಸ್ಕೃತಿ? ಬದುಕಲು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಹೋರಾಟ ನಡೆಯಬೇಕು ಬದುಕಬೇಕೆಂದರೆ ಕತ್ತಿ.....ಬಾಂಬು.....ಬಂದೂಕು..... ಥೂ.....ಥೂ..... ಇನ್ನೊಬ್ಬರನ್ನು ಕೊಂದು ಬದುಕುವದು ಎಂಥ ಬದುಕು. ಬದುಕುವುದಾದರೆ

ಎಲ್ಲರೂ ಬದುಕಬೇಕು ಎಂಬ ಮಾತುಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿ ಕುಳಿತ ಇತಿಹಾಸದ ಕಥೆಯನ್ನು ಬಿಡಿ ಬಿಡಿಯಾಗಿ ವಸುಂಧರಾನಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರವಾಗಿದೆ.

ಮನುಷ್ಯನು ಕಷ್ಟಗಳು ಬಂದರೆ ದುಃಖಪಡುತ್ತಾನೆ ಸುಖಕ್ಕೆ ಸತೋಷಿಸುತ್ತಾನೆ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಬೇಕಿಲ್ಲ ರಕ್ತದೊಡನೆ ಬೆರೆತ ಈ ಅನಿಸಿಕೆಗಳಿಲ್ಲದ ಮಾನವ ಜೀವಿಯಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲವಾದರೆ ಮನುಷ್ಯನು ಮರವಾದಾನು. ಈ ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು ಮೀರಿ ನಿಂತು ಕಷ್ಟ ಸುಖಗಳನ್ನು ಸಮನಾದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಬಂದೆಂದು ಭಾವಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ವಸುಂಧರಾ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾದಂಬರಿ ಆದರ್ಶವಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾರೆ.

ವಸುಂಧರಾ, ಸುಬ್ಬಶಾಸ್ತ್ರಿ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯರು ಅದಕ್ಕಿತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಒಂದು ಆದರ್ಶ ಮಣ್ಣಿನಲ್ಲಿಯೇ ಬೆರೆತು ಬಾಳಿ, ಒಳ್ಳೆಯದಕ್ಕಾಗಿ ಆಶಿಸಿ, ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಉದಾತ್ತೀಕರಿಸಿ ತುಂಬ ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಬೆಳೆದು ಕೈಮರವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಈ ಪ್ರಕೃತಿಯೊಡನೆ ಜೀವಿಸಿ ಅದರ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆಗೆ ಎದುರಾಗಿ ಹುರುಡಿಸಿ ವಿಜಯಧ್ವಜವನ್ನು ಹಾರಿಸಿದ ವಿರಳ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಕನಸು ಕಾಣುವರು ಕಷ್ಟಗಳ ಮಳೆಯೇ ಸುರಿದರೂ, ಕಲ್ಲಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಮಲ್ಲಿಗೆಯಾಗುವ ಅಪರೂಪದ ಪಾತ್ರಗಳಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ.

ಆಕರ ಗ್ರಂಥಗಳು :

1. ಗಿರಡ್ಡಿ ಗೋವಿಂದರಾಜ : ಕಾದಂಬರಿ ವಸ್ತು ಮತ್ತು ತಂತ್ರ
2. ಚನ್ನವೀರ ಕಣವಿ : ಸಾಹಿತ್ಯ ಚಿಂತನ
3. ಕೀರ್ತನಾಥ ಕುರ್ತಕೋಟಿ : ವಿಮರ್ಶೆ, ವಿನಯ, ಕಾದಂಬರಿ
4. ಎಲ್ ಎಸ್. ಶೇಷಗಿರಿರಾವ್ : ಹೊಸಗನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ
5. ಎಚ್. ತಿಪ್ಪೇರುದ್ರಸ್ವಾಮಿ : ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಮೀಕ್ಷೆ
6. ಮಿರ್ಜಿ ಅಣ್ಣಾರಾಯ : ನಿಸರ್ಗ

